

Er Vesten i stand til at lære? Hvad Afghanistan behøver nu, af Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatisk for hele spektret af det vestlige, liberale systems fejlantagelser. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistan-krigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Irak, 355

milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevarerprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sulter 18 millioner afghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmelsesvis forestille sig, hvilken lidelse den afghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sulter? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent

af deres militæruddgifter til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde, at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover

luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde sted. Den tidligere chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmission, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den afghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordineringen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede

tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulow, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blot tåbelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som Pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den amerikanske ledende tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renæssance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität